

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 2Svk/19/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2020200181
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Trenčan
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:2020200181.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Trenčana a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., v právnej veci žalobcu (v kasačnom konaní sťažovateľ 1/): B. I., narodený XX.X.XXXX, trvale bytom I. U. č. XXX, právne zastúpeného: Advokátska kancelária Pacalaj, Palla a partneri, s. r. o., so sídlom Námestie SNP 3, 917 01 Trnava, IČO: 36 857 548, proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, pozemkový a lesný odbor, za účasti ďalšieho účastníka (v kasačnom konaní sťažovateľ 2/): Poľovnícke združenie Hubert Hlohovec, so sídlom Kukučínova 27/A, Hlohovec, IČO: 42 159 903, právne zastúpeného: Advokátska kancelária HORVÁTH, s. r. o., so sídlom Slnecná 592/2 924 01 Galanta, IČO: 56 059 108, o preskúmanie zákonnosti opatrenia žalovaného č. OU-TT-PLO-2020/020498 zo dňa 27.05.2020, o kasačných sťažnostiach žalobcu a ďalšieho účastníka konania proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k. 14S/64/2020 z 16. januára 2023, ECLI:SK:KSTT:2023:2020200181.3, takto

rozhodol:

- Kasačné sťažnosti oboch sťažovateľov sa zamietajú.
- Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Okresný úrad Trnava, pozemkový a lesný odbor (ďalej aj ako „žalovaný“, „správny orgán“ alebo „okresný úrad“), ako príslušný orgán štátnej správy na úseku poľovníctva podľa § 71 ods. 2 písm. c) a v zmysle ustanovenia § 74 ods. 2 písm. b) zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o poľovníctve“), na základe predloženej žiadosti ďalšieho účastníka konania zaevidoval podľa § 16 ods. 1 zákona o poľovníctve zmluvu o užívaní poľovného revíru Stará hora, Horné Otrokovce (ďalej aj ako „zmluva o užívaní“), podpísanú medzi užívateľom poľovného revíru Poľovním združením Hubert Hlohovec, so sídlom Kukučínova 27/A a vlastníkami poľovného revíru zastúpenými T. P. Y. ako splnomocnencom zvoleným na zhromaždení vlastníkov poľovných revírov podľa § 5 ods. 7 zákona o poľovníctve (ďalej aj ako „preskúmané opatrenie“).

2. Žalovaný svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zmluva o užívaní poľovného revíru Stará hora, Horné Otrokovce (ďalej aj ako „dotknutý poľovný revír“) bola okresnému úradu predložená v troch vyhotoveniach, pričom tento preskúmal predloženú zmluvu a zistil, že spĺňa všetky náležitosti zakotvené v § 14 ods. 3 zákona o poľovníctve. Konštatoval zároveň, že zmluva je účinná dňom registrácie a jej súčasťou je odpis zápisnice osvedčujúcej priebeh zhromaždenia vlastníkov poľovných pozemkov v spoločnom poľovnom revíri Stará hora, ktorý doslovne súhlasí s prvopisom uloženým na notárskom úrade v zbierke Notárskych zápisníc pod číslom NZ 6028/2020.

3. O priebehu skúmania predloženej žiadosti a vykonanom dokazovaní, ako aj o tom, že zmluvu podpísali vlastníci poľovných pozemkov v dotknutom poľovnom revíri vlastníci nadpolovičnú väčšinu, žalovaný spísal záznam do spisu datovaný k 27.5.2020.

II. Konanie pred správnym súdom

4. Proti preskúmanému opatreniu podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu na Krajský súd v Trnave (ďalej „správny súd“ alebo „krajský súd“) a navrhol jeho zrušenie. V správnej žalobe vytýkal žalovanému predovšetkým to, že nezistil okruh vlastníkov poľovných revírov, ktorí poverili T. P. Y. ako zvolávateľa zhromaždenia vlastníkov. Mal za to, že z notárskej zápisnice ani z listiny prítomných nie je zrejmé, či zhromaždenie vlastníkov bolo zvolané v súlade s § 5 ods. 3 zákona o poľovníctve, a teda či T. P. Y. ku dňu zvolania zhromaždenia vlastníkov bol oprávnený zastupovať vlastníkov poľovných pozemkov v rámci poľovného revíru o výmere presahujúcej 1/3 celkovej jeho aktuálnej výmery. Žalovaný zároveň neskúmal, či vo vzťahu ku každému z jednotlivých vlastníkov pozemkov nekonajúcich osobne bolo udelené splnomocnenie už v čase pred zasadnutím zhromaždenia. Ďalšie žalobné námietky smerovali k spochybneniu zákonnosti zvolania a priebehu zhromaždenia, ako aj naplnenia podmienok zaevidovania zmluvy o užívaní revíru v zmysle § 14 ods. 3 zákona o poľovníctve.

5. Krajský súd správnu žalobu zamietol ako nedôvodnú. V prvom rade konštatoval, že pri skúmaní splnenia podmienok na zaevidovanie zmluvy o užívaní poľovného revíru bolo povinnosťou správneho orgánu zisťovať, či zmluvu uzatvorila fyzická alebo právnická osoba podľa § 13 ods. 1 dotknutého zákona, či ju podpísali vlastníci spoločného poľovného revíru vlastníci najmenej dvojtretinovú väčšinu poľovných pozemkov z výmery poľovného revíru a či súčasťou žiadosti o evidenciu bola predložená notárska zápisnica osvedčujúca priebeh rokovania, teda splnenie podmienok zákonodarcom predpokladaných v právnej norme ustanovenej § 16 ods. 1 zákona o poľovníctve.

6. K námietke žalobcu, že zvolávateľ nebol schopný preukázať účastníkom zhromaždenia žiadnymi listinnými dôkazmi, resp. plnomocenstvami, od ktorých vlastníkov poľovných revírov má takéto oprávnenie, a navyše v niektorých obciach, v ktorých sa títo vlastníci nachádzali, nebola pozvánka na zhromaždenie vlastníkov ani zverejnená ako verejná vyhláška na tabuli obecného úradu, správny súd uviedol, že z bodu 1 spísanej notárskej zápisnice vyplýva, že poverený zástupca zvolávateľa zhromaždenia vlastníkov poľovných revírov B. G. I. skonštatoval, že jednotliví účastníci zhromaždenia vlastníkov predložili za účelom vydokladovania svojho vlastníckeho vzťahu zhromaždeniu vlastníkov listiny (pozvánky na zhromaždenie vlastníkov) vymenované v závere notárskej zápisnice. Ďalej bolo z listiny prítomných vlastnoručne podpísanej účastníkmi zhromaždenia, resp. ich splnomocnenými zástupcami zistené, že tohto zhromaždenia sa zúčastňuje 77,35 % vlastníkov výmery poľovného revíru Stará hora Horné Otrokovce, teda viac ako nadpolovičná väčšina poľovných pozemkov patriacich do dotknutého poľovného revíru.

7. V súvislosti s námietkou žalobcu, že nedošlo k zvolaniu zhromaždenia vlastníkov poľovných revírov tak, ako to vyžaduje zákon o poľovníctve, krajský súd z obsahu spisového materiálu zistil, že k zvolaniu predmetného zhromaždenia došlo verejnou vyhláškou a mohol sa ho zúčastniť každý vlastník poľovných revírov a tak prejaviť a uplatniť svoju vôľu vo veciach užívania dotknutého poľovného revíru.

8. K námietke žalobcu, že žalovaný nezistil okruh vlastníkov poľovných pozemkov, ktorí mali poveriť T. P. Y. na ich zastupovanie, správny súd uviedol, že žalobca toto tvrdenie nepodložil žiadnymi relevantnými dôkazmi, keďže z obsahu notárskej zápisnice, ako aj z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žiadateľ o evidenciu zmluvy o užívaní poľovného revíru predložil žalovanému všetky splnomocnenia, nájomné zmluvy, ktorých obsahom sú splnomocnenia na zastupovanie vlastníkov poľovných revírov, pričom z dátumov ich udelení je nesporné, že T. P. Y. bol ku dňu zvolania valného zhromaždenia riadne oprávnený zastupovať vlastníkov poľovných pozemkov v rámci poľovného revíru o výmere presahujúcej 1/3 celkovej jeho aktuálnej výmery. Pokiaľ žalobca túto skutočnosť namieta, ide podľa súdu iba o tvrdenie nepodložené žiadnymi relevantnými dôkazmi preukazujúcimi, že T. P. Y. takéto splnomocnenie nemal, resp. že nezastupoval potrebný počet vlastníkov poľovných revírov.

9. V tejto súvislosti neunikla pozornosti krajského súdu ani tá skutočnosť, že žalobca sa domáhal na Okresnom súde v Trnave žalobou podanou dňa 13.5.2020 určenia neplatnosti Uznesenia prijatého Zhromaždením vlastníkov poľovných pozemkov v spoločnom poľovnom revíri Stará hora Horné Otrokovce konaného dňa 13.2.2020, pričom toto konanie bolo zastavené z dôvodu, že žalobca zobral svoj návrh späť. V tejto súvislosti krajský súd poznamenal, že námietky týkajúce sa nezákonného

zvolania zhromaždenia vlastníkov poľovných revírov mohol žalobca uplatniť v rámci tohto konania, kde mal možnosť príslušnému súdu navrhnúť potrebné dôkazy, o ktoré opiera svoje tvrdenie, že zhromaždenie nebolo zvolané tak, ako to vyžaduje zákon o poľovníctve. Tým, že žalobca uvedenú žalobu zobral späť, sa podľa názoru správneho súdu zbavil akejkolvek možnosti preukázať tvrdenie, že zhromaždenie nebolo zvolané v súlade s § 5 ods. 3 zákona o poľovníctve. V tejto súvislosti krajský súd podotkol, že je síce pravdou, že notár pri spisovaní notárskej zápisnice o priebehu zhromaždenia vlastníkov poľovných revírov len osvedčoval skutočnosti, ktoré boli predložené účastníkmi, avšak pokiaľ niekto z účastníkov tohto zhromaždenia tvrdí, že nedošlo k jeho zvolaniu v súlade so zákonom, tak musí toto tvrdenie preukázať relevantným spôsobom.

10. Nadväzujúc na citáciu ustanovenia § 14 ods. 3 zákona o poľovníctve vymedzujúceho obligatórne náležitosti zmluvy o užívaní poľovného revíru správny súd konštatoval, že preskúmal postup správneho orgánu aj v súvislosti s preverení naplnenia podmienok podľa tohto ustanovenia a nevzhladol žiadne pochybenia žalovaného. Zmluva podľa správneho súdu preukázateľne obsahovala všetky náležitosti predpokladané ustanovením § 14 ods. 3 onoho zákona.

11. Jediné, čo možno podľa krajského súdu správneho orgánu vytknúť v súvislosti so zaevidovaním zmluvy bola tá skutočnosť, že aj napriek vedomosti o podanej žalobe žalobcu o určenie neplatnosti dotknutej zmluvy, nevyčkal žalovaný na rozhodnutie súdu v súvislosti s určením neplatnosti, resp. s ponechaním platnosti zhromaždenia vlastníkov poľovných pozemkov. Napriek tomu, že uvedené by bolo dôvodom na zrušenie napadnutého opatrenia ako predčasne vydaného z dôvodu konania o predbežnej otázke, žalobca vzal žalobu v onom civilnom konaní späť a konanie bolo právoplatne zastavené. Vzhľadom na uvedené mal správny súd za to, že táto skutočnosť je v konečnom dôsledku irelevantnou. Uzavrel, že žalobca sa uvedeným konaním zbavil možnosti preukazovať práve tie skutočnosti, ktoré tvrdí v podanej správnej žalobe, a preto postup žalovaného, hoc bol nesprávny, nepovažoval za zásadný a ani za taký postup, ktorý by priniesol iné rozhodnutie vo veci samej.

12. V súvislosti s námietkou žalobcu, že napadnuté opatrenie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, krajský súd poznamenal, že pri jeho preskúmaní nezistil skutočnosti, ktoré by túto námietku potvrdzovali, keďže z obsahu napadnutého opatrenia je jednoznačne vymedzený dôvod, pre ktorý došlo k zaevidovaniu zmluvy o užívaní poľovného revíru zo strany žalovaného. Pokiaľ žalobca argumentuje, že takéto rozhodnutie by malo odpovedať na všetky otázky, ktoré boli vznesené zo strany účastníkov konania, tak krajský súd pripomenul, že v súvislosti s procesom evidencie zmluvy správny orgán skúma len podmienky dodržania ustanovení § 16 ods. 1, resp. § 16 ods. 2, § 14 ods. 3 a § 13 ods. 1 zákona o poľovníctve. Splnenie týchto podmienok bolo skonštatované, a preto krajský súd nevidel dôvod zrušenia napadnutého opatrenia na podklade tejto žalobnej námietky.

13. V súvislosti s námietkou žalobcu, že správny orgán nevykonal riadne administratívne konanie, a teda neprizval samotného žalobcu, ako aj ďalších vlastníkov poľovných revírov na prejednanie veci, krajský súd uviedol, že toto konanie nevyžaduje osobnú prítomnosť vlastníkov, keďže správny orgán mal dostatok podkladov na to, aby preskúmal splnenie podmienok na zaevidovanie zmluvy o užívaní poľovných revírov a pokiaľ niektorý z účastníkov daného konania namieta, že nebol k tomuto prizvaný, tak práve civilné konanie, v ktorom žalobca namietal nesprávnosť postupu pri evidencii danej zmluvy o užívaní poľovných revírov, slúžilo na to, aby svoje tvrdenia jednoznačným spôsobom preukázal. Správny orgán v danom prípade rozhoduje len tzv. od stola bez toho, aby vykonal ústne prejednanie veci.

14. Ako nepreukázané vyhodnotil krajský súd námietky týkajúce skutočnosti, že zvolávateľ v čase konania nemal k dispozícii základné písomnosti a nevedel ich účastníkom zhromaždenia preukázať. Táto skutočnosť je podľa správneho súdu len tvrdením, ktoré v konaní o evidencii zmluvy o užívaní poľovných revírov nemožno žiadnym spôsobom preukázať, resp. s odstupom času nie je možné toto tvrdenie akýmkoľvek spôsobom potvrdiť, keďže z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že všetky potrebné písomnosti, plnomocenstvá, nájomné zmluvy sa v administratívnom spise nachádzajú.

15. Krajský súd odkázal v odôvodnení napadnutého rozsudku i na stanovisko Generálnej prokuratúry SR č. IV/3Gd103/16/10004 zo dňa 31.5.2016, z ktorého vyplýva, že správny orgán v rámci evidencie zmluvy nevykonáva dokazovanie, ale skúma len formálne skutočnosti vymedzené zákonom o poľovníctve. Správny orgán preto preveruje notársku zápisnicu o priebehu zhromaždenia vlastníkov iba z hľadiska existencie a obsahu zákonom vymedzených kritérií, na základe ktorých notárska zápisnica deklaruje splnenie podmienok ustanovených v zákone.

16. Stotožňujúc sa s obsahom tohto stanoviska správny súd skonštatoval, že správny orgán realizujúci evidenciu zmluvy nie je oprávnený preskúmať obsah a správnosť notárskej zápisnice pri zaevidovaní zmluvy, platnosť priebehu zhromaždenia ani platnosť prejavu vôle zúčastnených zástupcov.

17. Krajský súd v ďalšom texte odôvodnenia (usmerňujúc žalobcu) objasnil, že neúspešný žiadateľ o evidenciu zmluvy o užívaní poľovného revíru, ako aj vlastníci poľovných pozemkov majú v prípade, ak okresný úrad nezaeviduje ich zmluvu, resp. ak ju zaeviduje v rozpore s ich záujmami, dve základné procesné možnosti ochrany - podanie správnej žaloby, v rámci ktorej sa budú domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti opatreniu orgánu verejnej správy alebo iniciovanie civilnej žaloby o určenie neplatnosti zmluvy o užívaní poľovného revíru, resp. neplatnosti zhromaždenia vlastníkov poľovných pozemkov. V rámci prvej alternatívy je pritom potrebné, aby osoba, ktorá podala takúto správnu žalobu, osvedčila tú skutočnosť, že zaevidovaním zmluvy o užívaní poľovného revíru došlo k porušeniu jej subjektívnych práv v rámci prijatého opatrenia orgánu verejnej správy.

18. V tejto súvislosti neuniklo pozornosti krajského súdu ani tvrdenie ďalšieho účastníka konania, že vo vzťahu k žalobcovi tento nepreukázal, že je v danom prípade vlastníkom poľovných revírov, a teda nepreukázal právny záujem na tom, že došlo k nezákonnému zaevidovaniu zmluvy o užívaní poľovného revíru, v ktorom má účasť na pozemkoch práve on. Správny súd z obsahu pripojenej zápisnice a listiny prítomných nachádzajúcich sa v spisovom materiáli zistil, že meno žalobcu sa tu vôbec nenachádza. V danom zozname je uvedený len B. I. s bydliskom F. B. A. XX a nenachádza sa tam osoba B. I. s bydliskom v obci I. U.. Z tohto dôvodu dospel k záveru, že práve v konaní pred civilným súdom mohol žalobca osvedčiť svoj právny záujem na tom, že v súvislosti so zaevidovaním dotknutej zmluvy došlo k porušeniu jeho práv, a teda preukázať aktívnu legitímáciu na vyslovení skutočnosti, že zhromaždenie vlastníkov poľovných revírov bolo zvolané v rozpore so zákonom.

19. Krajský súd pripomenul, že Najvyšší súd SR vo viacerých svojich rozhodnutiach skonštatoval, že splnenie zákonných podmienok súvisiacich so zvolávaním zhromaždenia a jeho priebehu musí byť preukázané v čase uzatvárania zmluvy a následne aj preverené správnym orgánom po predložení žiadosti o zaevidovanie zmluvy a o postúpenie užívania poľovného revíru v zmysle zákona o poľovníctve. Krajský súd mal však za to, že v danom prípade sa žalobcovi žiadnym spôsobom nepodarilo spochybníť skutočnosť, ktoré by akýmkoľvek spôsobom preukázali, že neboli splnené zákonné podmienky na zvolanie zhromaždenia vlastníkov poľovných revírov. Pokiaľ notár v rámci notárskej zápisnice osvedčil priebeh zhromaždenia vlastníkov poľovných revírov tak, že toto bolo zvolané v súlade s § 5 ods. 3 zákona o poľovníctve na základe prehlásenia zvolávateľa zhromaždenia, tak táto skutočnosť je podľa názoru krajského súdu relevantná pre posúdenie zákonnosti postupu pri zvolávaní zhromaždenia, pokiaľ žalobca nepreukáže opak. Skutočnosť, že správny orgán nie je povinný preskúmať skutočnosť, ktoré sú osvedčené v notárskej zápisnici, a teda vykonať dokazovanie v rámci správneho konania, je podľa názoru krajského súdu daná aj tým, že zákon o poľovníctve vylučuje aplikáciu Správneho poriadku na proces evidenciu zmlúv o užívaní poľovného revíru.

III. Kasačné sťažnosti žalobcu a ďalšieho účastníka konania, stanovisko účastníkov

III. a/ Kasačná sťažnosť žalobcu (sťažovateľ 1/)

A)

20. Žalobca (sťažovateľ 1/) podal proti rozsudku v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, a to z dôvodu, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP) a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h) SSP). Navrhuje, aby kasačný súd rozsudok správneho súdu zmenil tak, že zruší napadnuté opatrenie.

21. Kasačný súd na tomto mieste v stručnosti rekapituluje sťažnostné body:

- sťažovateľ 1/ odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžk/15/2017

z 21.03.2018, v zmysle ktorého pokiaľ vlastníci (vzhľadom na veľký počet spoluvlastníkov pozemkov v poľovnom revíri) nepodpíšu takúto zmluvu o nepostúpení užívania poľovného revíru osobne, je potrebné relevantným dokladom, t.j. písomným splnomocnením vlastníka preukázať, kto za konkrétneho vlastníka koná a v akom rozsahu, kedy plná moc bola udelená, aby posudzovaný právny úkon bol perfektný z hľadiska hmotnoprávnych podmienok zákona,

... orgán verejnej správy je povinný preskúmať, či predmetnú zmluvu skutočne uzatvorila nadpolovičná väčšina vlastníkov poľovných pozemkov. Bez takéhoto skúmania ju nie je oprávnený zaregistrovať, keďže nemá preukázanú ani túto základnú podmienku,

- ďalej poukazujúc na bod 23 Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 721/2016 zo dňa 08.03.2017 upriamuje pozornosť kasačného súdu na záver ÚS SR, že orgán verejnej správy vykonávajúci evidenciu zmluvy o užívaní poľovného revíru skúma, či subjekty, ktoré ju uzatvorili a ktoré na jej základe postúpili právo užívania poľovného revíru v ich spoluvlastníctve v prospech iného subjektu, mali na jej uzavretie oprávnenie,

- správny súd in concreto nesprávne aplikoval ustanovenia § 16 ods. 1 a 2 zákona o poľovníctve v rozpore s názorom kasačného súdu (sp.zn. 3Sžk/15/2017) z dôvodu, že:

- zmluvu o užívaní nepodpisali vlastníci spoločného poľovného revíru vlastníaci najmenej nadpolovičnú väčšinu poľovných pozemkov z výmery poľovného revíru, keďže subjekt uvedený na strane vlastníkov spoločného poľovného revíru nebol riadne splnomocnený platnými splnomocneniami konkrétnych vlastníkov, čo žalovaný riadne nepreskúmal, keďže nezistil vady splnomocnení podľa reálneho stavu (mŕtvi splnomocnitelia, absentujúce platné splnomocnenia v nájomných zmluvách a pod.),

- zmluva o užívaní je neplatná ab initio, a to absolútne, keďže je podpísaná osobou, ktorá je zároveň podpisujúcou osobou aj na druhej zmluvnej strane ako štatutár poľovníckej organizácie, čo zakladá zrejmy konflikt záujmov a rozpor s ustanovením

§ 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, že subjekt, s ktorým mala byť zmluva o užívaní uzatvorená, v splnomocnení od konkrétneho vlastníka nebol uvedený, a nebol takto uvedený v potrebnej väčšine splnomocnení, nie je zmluva o užívaní platná pre rozpor záujmov zástupcu a zastúpeného. Správny súd však na túto neplatnosť ex offio neprihliadol (odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/217/2007

z 27.07.2009 týkajúci sa výkladu ustanovenia § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka),

- žalovaný mal skúmať platnosť splnomocnení subjektu na strane vlastníkov poľovných pozemkov ku dňu uzatvorenia zmluvy (t. j. ku dňu 28.02.2020), a nie ku dňu vydania napadnutého opatrenia,

- žalovaný konal o zaevidovaní zmluvy o užívaní na základe žiadosti subjektu, ktorý nebol oprávnený podať žiadosť na jej zaevidovanie.

- zhromaždenie vlastníkov bolo zvolané verejnou vyhláškou v rozpore so zákonom o poľovníctve, keďže táto vyhláška nebola riadne zverejnená vo všetkých dotknutých obciach v predpísanom čase,

- neboli splnené podmienky na zastupovanie vlastníkov poľovných pozemkov štatutárnym orgánom ďalšieho účastníka konania aj pokiaľ ide o skutočnosť, že nebolo zrejmé, pre ktoré pozemky vo vlastníctve SR, resp. pre ktoré pozemky a v akých podieloch vo vlastníctve neznámych vlastníkov Slovenský pozemkový fond (ďalej len „SPF“) vystupuje ako subjekt oprávnený hlasovať. Doklad o tom nie je zrejmy ani z tzv. listiny prítomných, ktorá je súčasťou predloženej notárskej zápisnice, a nie je ani súčasťou administratívneho spisu, akceptácia čoho je zo strany žalovaného, ale aj správneho súdu, nesprávnou aplikáciou ustanovenia § 5 ods. 5 zákona o poľovníctve.

- SPF uprednostnil súkromný záujem poľovníckeho združenia práve pred záujmom subjektov, ktoré má ex lege uprednostňovať, keď okrem iného sám navrhol podstatne nižšie nájomné (1,50 €/ha), než bolo navrhnuté iným účastníkom zhromaždenia (50,- €/ ha),

- prezencia (a teda splnomocnenie samotného zvolávateľa) prebiehala v inom čase, ako bol čas určený vo verejnej vyhláške, keďže všetci účastníci, mimo zvolávateľa, boli do listiny prítomných dopisovaní ručne, bez iných identifikačných údajov a v niektorých prípadoch aj nečitateľne, a teda táto prezencia sa pre potreby zhromaždenia vlastníkov stala nepreskúmateľnou,

- nie je zrejmé, ktoré konkrétne plnomocnenstvá a iné podklady v administratívnom spise žalovaného mali byť podkladom pre záver správneho orgánu o tom, že zvolávateľ bol „riadne oprávnený zastupovať vlastníkov poľovných revírov v rámci poľovného revíru o výmere presahujúcej 1/3 celkovej jeho aktuálnej výmery.“ Už T. V. namietol na zhromaždení vlastníkov, že niektoré nájomné zmluvy (najmä u nájomcu Agrovia, a. s.) neobsahujú riadne splnomocnenie na zvolanie zhromaždenia a hlasovanie na ňom, avšak správny súd sa touto líniou argumentácie žalobcu odmietol zaoberať,

- nie je zrejmé, ako má žalobca podľa názoru správneho súdu ešte preukazovať „neexistenciu“ oprávnenia štatutárneho orgánu vedľajšieho účastníka zhromaždenie zvolať, zhromaždenie viesť, a najmä uzatvoriť zmluvu o užívaní na základe výsledku zhromaždenia. Toto konštatovanie správneho súdu nie je zákonné, pretože presúva dôkazné bremeno o negatívnej skutočnosti („nemal splnomocnenie“) na žalobcu, hoci povinnosť zistiť reálny stav (či mal potrebnú úroveň splnomocnenia) má podľa ustálenej judikatúry kasačného súdu žalovaný,

- nadväzujúc na citovanie záverov rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5 Sžk/1/2018 z 28.03.2019 sumarizuje a zdôrazňuje, že opakovane namietal početné porušenia ustanovenia § 5 zákona o poľovníctve, vrátane absencie oprávnenia zvolať zhromaždenie vlastníkov poľovných pozemkov, nedostatky verejného vyvesenia pozvánky na zhromaždenie vlastníkov poľovných pozemkov, vady obsahu listiny prítomných (prezentácie vlastníkov poľovných pozemkov), nepredloženie ani jedného splnomocnenia a ani jednej zmluvy na zhromaždení vlastníkov poľovných pozemkov, ako aj nedostatky v jednotlivých splnomocneniach pre zvolávateľa zhromaždenia spôsobujúce vadu nedostatku kvóra pre zvolanie zhromaždenia a pre hlasovanie na ňom a pod. Správny súd bol povinný podrobiť revíziu úvahu žalovaného o tom, či bolo správne zvolané zhromaždenie vlastníkov poľovných pozemkov, čo však neučinil,
- napadnuté opatrenie je čo do splnenia hmotnoprávnych podmienok zaevidovania zmluvy o užívaní nepreskúmateľné, keďže tzv. „záznam do spisu“ nie je jeho priamou súčasťou. Žalovaný vydal napadnuté opatrenie bez relevantného odôvodnenia napriek tomu, že sa priamo dotýka vlastníckych práv vlastníkov poľovných pozemkov, ktorí sa s ním ani nemohli oboznámiť. V napadnutom opatrení chýba najmä posúdenie, či sa konalo so skutočnými vlastníkmi, so zodpovedajúcimi výmerami, ako aj či súhlasy vlastníkov boli bezchybné,
- skonštatovanie splnenia podmienok neznamená prakticky žiadnu preskúmateľnú úvahu správneho orgánu. Sťažovateľ 1/ z obsahu napadnutého opatrenia (ktoré mu nebolo ani doručované, hoci zasahuje do jeho vlastníckeho práva, keďže tretiemu subjektu umožňuje užívanie aj jeho pozemku na konkrétny účel) nemôže identifikovať, ako žalovaný posúdil splnenie podmienok uzatvorenia napadnutej zmluvy o užívaní,
- citujúc relevantnú judikatúru Ústavného súdu SR (II. ÚS 13/01, III. ÚS 153/07, II.ÚS 22/02, ÚS 721/2016) konštatuje, že v prípade žalobcu ako vlastníka pozemku v dotknutom poľovnom revíri je nemysliteľné, aby bol v porovnaní so žiadateľom, ktorý žiada o užívanie poľovného revíru, procesne znevýhodnený, bez reálnej možnosti uplatniť svoj vplyv na konanie. Žalovaný nemohol rozhodnúť len „od stola“, ale musel umožniť žalobcovi a iným dotknutým vlastníkom poľovných pozemkov uplatniť svoje procesné práva, ako garanciu toho, že ich vlastnícke právo nebude obmedzované bez toho, aby mali dostatočnú možnosť ovplyvniť postup vzniku tohto obmedzenia,
- správny súd nechránil pri svojom rozhodovaní ústavnosť, najmä nie spravodlivé procesné garancie pre žalobcu ako dotknutého vlastníka pozemku v administratívnom konaní, ktoré bolo rozhodnuté „od stola“, čím postupoval v rozpore s viacerými ustanoveniami Ústavy SR, najmä s čl. 20 ods. 4, 46 ods. 1, 47 ods. 3 a 48 ods. 2,
- považuje za krajne nesprávne a alarmujúce, ak sa správny súd riadi namiesto súdnej praxe kasačného súdu (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Sžk/1/2018 zo dňa 28.03.2019) opozitným stanoviskom Generálnej prokuratúry SR, ktoré je nezákonné,
- žalobca je vlastníkom poľovného pozemku v dotknutom poľovnom revíri. Túto skutočnosť právny zástupca štatutárneho orgánu ďalšieho účastníka konania na zhromaždení akceptoval, a potom v konaní pred správnym súdom účelovo napádal, čo je v rozpore so zásadou nemo turpitudinem suam allegans auditur, a teda jasným aktom šikany žalobcu zo strany vedľajšieho účastníka, ktorý mal správny súd podľa § 5 ods. 12 SSP odmietnuť a nie na ňom postaviť odôvodnenie rozsudku (spornosť vlastníctva poľovného pozemku žalobcom naznačená krajským súdom),
- vylúčenie aplikácie Správneho poriadku podľa zákona o poľovníctve neznamená nemožnosť vykonávania dokazovania vo veci, čo nakoniec popiera aj judikatúra kasačného súdu a Ústavného súdu SR, podľa ktorej je správny orgán povinný skúmať splnenie hmotnoprávnych podmienok, a teda prakticky vykonávať dokazovanie.

B/

22. Ďalší účastník konania vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti v prvom rade uviedol, že táto obsahuje argumentáciu, ktorá v správnej žalobe uplatnená nebola a zároveň z hľadiska svojho obsahu je spôsobilou byť skôr vyjadrením v civilnom sporovom konaní, a nie v konaní o všeobecnej správnej žalobe. Poukázal na skutočnosť, že napriek tomu, že dôkazné bremeno je na sťažovateľovi 1/, tento žiadnym spôsobom nepreukázal svoju žalobnú legitímáciu podľa ustanovenia § 178 ods. 1 SSP. Žalobca síce k správnej žalobe pripojil list vlastníctva pre k.ú. I. U., no pokiaľ ide o v ňom uvedené pozemky, v jednom prípade ide o zastavanú plochu a nádvorie a v druhom prípade o záhradu (t.z. nepoľovné pozemky).

23. Konštatovanie sťažovateľa 1/, že napadnuté opatrenie ukracuje na právach aj iných vlastníkov poľovných pozemkov začlenených do dotknutého poľovného revíru, je vzhľadom na skutočnosť, že nik

okrem neho sa nedomáha v tomto smere právnej ochrany, rýdzo účelové. Uvádza, že ako žiadateľ o evidenciu zmluvy o užívaní dotknutého poľovného revíru predložil žalovanému v priebehu relevantného administratívneho procesu všetky listiny (splnomocnenia a nájomné zmluvy, ktorých obsahom sú splnomocnenia na zastupovanie vlastníkov poľovných pozemkov), z dátumu udelenia ktorých je nesporné, že T. P. Y. bol ku dňu zvolania Zhromaždenia vlastníkov (31.01.2020) oprávnený zastupovať vlastníkov poľovných pozemkov v rámci poľovného revíru o výmere presahujúcej 1/3 celkovej jeho aktuálnej výmery.

24. Vo vzťahu k sťažostnej námietke, že žalovaný o vykonaní dokazovania vôbec neoboznamoval vlastníkov poľovných pozemkov, odkazuje na ustanovenie § 79 ods. 2 písm. c) zákona o poľovníctve, podľa ktorého všeobecný predpis o správnom konaní sa nevzťahuje na evidenciu zmluvy vlastníkov podľa § 12 alebo zmluvy podľa § 13. Považuje za nemysliteľné, aby okresný úrad konal jednotlivo so všetkými vlastníkami poľovných pozemkov začlenených do spoločného poľovného revíru (v prípade dotknutého poľovného revíru ide o vyše 1.700 subjektov).

25. Zdôrazňuje, že ustanovenie § 13 zákona o poľovníctve nezakotvuje exkluzívne oprávnenie na podanie tejto žiadosti žiadnemu subjektu, resp. nezakazuje podanie žiadosti cestou budúceho užívateľa poľovného revíru. Podotkol, že ani splnomocnenec zvolený na relevantnom zhromaždení vlastníkov (ani nik z vlastníkov poľovných pozemkov začlenených do dotknutého poľovného revíru) nenamietal voči podaniu žiadosti o evidenciu zmluvy o užívaní poľovného revíru cestou ďalšieho účastníka. V nadväznosti na ďalší obsah sťažostných bodov poznamenal, že ak by žalovaný nevykonal dokazovanie v súlade so zásadou materiálnej pravdy, nebol by schopný vyprodukovať odôvodnenie napadnutého opatrenia obsiahnuté v Zázname do spisu zo dňa 27.05.2020 tvoriace súčasť administratívneho spisu.

26. Ďalší účastník má za to, že žalovaný ani správny súd nie je oprávnený suplovať úlohu civilného súdu, ako sa to pokúša dosiahnuť sťažovateľ 1/, namiesto toho, aby podal na civilný súd takú civilnú žalobu, ktorá bude mať „šancu na úspech“.

27. Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa údajného nezverejnenia oznamu o konaní zhromaždenia vlastníkov v obciach Horné Trhovište a Tekoľdany, ďalšiemu účastníkovi nie je zrejmé, odkiaľ sťažovateľ 1/ takúto informáciu získal a hlavne ju nepreukazuje žiadnym relevantným dôkazným prostriedkom. Obsahom administratívneho spisu sú pozvánky opatrené potvrdením všetkých dotknutých obcí o čase ich vyvesenia a zvesenia, vrátane obcí Horné Trhovište a Tekoľdany.

28. Pokiaľ ide o namietanú nepreskúmateľnosť opatrenia pre nedostatok dôvodov, vychádzajúc z jeho obsahu a rozsahu v spojení so Záznamom žalovaného (nie je dôvod ich posudzovať oddelene, nakoľko by to bolo prísne formalistické a rozporné so zmyslom a účelom zákona), je podľa názoru ďalšieho účastníka nesporné, že odôvodnenie je dostatočne presvedčivé, a napadnuté opatrenie tým pádom preskúmateľné.

29. K námietke sťažovateľa 1/, že cit. „... všetci účastníci mimo zvolávateľa boli do listiny prítomných dopisovaní ručne, bez iných identifikačných údajov ...“ je nutné uviesť, že v listine prítomných z relevantného zhromaždenia vlastníkov sú zapísané údaje o známom vlastníkovi poľovného pozemku v rozsahu, ako to vyplýva z ustanovenia § 5 ods. 5 veta prvá zákona o poľovníctve, pričom tento relevantný právny predpis ako lex specialis neustanovuje v súvislosti so splnomocneným zástupcom vlastníka poľovného pozemku povinnosť uvádzať v listine prítomných iné údaje ako jeho meno a priezvisko.

30. Má za to, že ak by aj listina prítomných z relevantného zhromaždenia vlastníkov nebola z hľadiska svojho obsahu plne v súlade s nárokmi kladenými naň ustanovením § 5 ods. 5 veta prvá zákona o poľovníctve, nemá to vplyv na nezákonnosť napadnutého opatrenia a žalovaný nebol oprávnený prípadný nedostatok listiny prítomných sankcionovať nezaevidovaním zmluvy o užívaní poľovného revíru.

31. Kasačnú sťažnosť navrhuje ako nedôvodnú zamietnuť.

C/

32. Sťažovateľ 1/ v replike k vyjadreniu ďalšieho účastníka uvádza, že podľa vymedzenia poľovného revíru Stará Hora (pozn. podklad rozhodovania žalovaného) je tento nepochybne vlastníkom poľovných

pozemkov v revíre Stará Hora, a to nielen časti majetkovej podstaty LV č. XXX v k. ú. I. U., ale aj ako spoluvlastník pozemkov, ktoré tvoria majetkovú podstatu LV č. XXX, LV č. XXXX, LV č. XXXX, LV č. XX, LV č. XXX a LV č. XXX, všetky v k. ú. I. U., ako aj titulom dedenia majetkovú podstatu LV č. XXX v k. ú. I. U., takže nemožno mať pochybnosti o jeho aktívnej legitímácii na podanie správnej žaloby. Oplotenie sa netýka pozemku, ktorý ďalší účastník spochybňuje ako poľovný pozemok. To, že okrem sťažovateľa 1/ nikto ďalší nepodal správnu žalobu, je skôr výsledkom praktiky vytesňovania menšinových spoluvlastníkov, ktorá demotivovala ostatných postupovať samostatne. Sťažovateľ 1/ však istým spôsobom reprezentuje aj ďalších vlastníkov poľovných pozemkov, keďže je predsedom poľovníckeho združenia Poľovnícke združenie „Kameň Horné Otrokovce“, ktoré poľovný revír Stará Hora užívalo na základe predtým zaevidovanej zmluvy.

33. V ďalšom texte podotýka, že pri vysokom počte účastníkov konania existuje zákonný spôsob, ako s nimi konať, napr. určením spoločných zástupcov pre konanie, doručovanie verejnou vyhláškou a pod., takže vysoký počet účastníkov nemôže byť pre žalovaného „výhovorkou“. Má za to, že ďalší účastník sa snaží obhájiť neobhájiteľný postup žalovaného, ktorý stojí v jeho prospech. Záznam v spise nie je súčasťou napadnutého opatrenia, preto nemôže byť považovaný za jeho odôvodnenie. Dopĺňa, že jednoduché uvedenie mena a priezviska nemôže postačovať na riadnu identifikáciu konkrétnej osoby, resp. vlastníka, keďže spoluvlastníctvo osôb s rovnakým menom a priezviskom ku konkrétnym pozemkom je úplne bežný jav, pričom ustanovenie § 5 ods. 5 zákona o poľovníctve obsahuje aj povinnosť v prezentácii uviesť riadne trvalé bydlisko konkrétneho vlastníka. Vo zvyšku textu vyjadrenia sťažovateľ 1/ buď len opakuje už prezentovanú argumentáciu, príp. na ňu priliehavo odkazuje.

D/

34. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa 1/ nevyjadril.
III.b) Kasačná sťažnosť ďalšieho účastníka konania (sťažovateľ 2/)

A/

35. Ďalší účastník konania (sťažovateľ 2/) podal v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť proti výroku rozsudku správneho súdu v časti III. (ďalej aj ako „dotknutý výrok“) vo veci nepriznania nároku na náhradu trov konania tomuto účastníkovi, a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP) a porušenia práva na spravodlivý súdny proces (§ 440 ods. 1 písm. f) SSP). Navrhuje, aby kasačný súd dotknutý výrok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

36. Kasačný súd na tomto mieste približuje obsah sťažnostných bodov:

- sťažovateľ 2/ faktograficky poukazuje na časové súvislosti, konkrétne že správny súd ho výzvou č.k. 14S/64/2020-121 zo dňa 23.02.2022 vyzval, aby sa vyjadril k správnej žalobe a rovnako tak ho výzvou č.k.14S/64/2020-150 zo dňa 10.05.2022 vyzval na vyjadrenie k replike žalobcu zo dňa 14.03.2022. Ďalší účastník na základe oboch označených výziev správneho súdu vypracoval a zaslal správne súdu vyjadrenia dňa 05.03.2022 a 04.06.2022. Opakovane sa vyjadril k písomným podaniam žalobcu, nakoľko bol k tomuto zo strany správneho súdu vyzývaný. Pokiaľ ide o účasť na verejnom vyhlásení rozhodnutia dňa 16.01.2023, ďalšiemu účastníkovi bol jeho termín oznámený zo strany správneho súdu cestou jeho právneho zástupcu do elektronickej schránky,
- počas celého priebehu konania pred správnym súdom aktívne hájil svoje práva a záujmy, nakoľko výsledok konania by mal v prípade vyhovenia správnej žalobe mimoriadne zásadný vplyv na jeho právne postavenie (vzťah k možnosti užívať dotknutý poľovný revír a nutnosť opätovne pokračovať v administratívnom procese pred žalovaným). Dôvodom podaných vyjadrení je okrem úspešnej snahy hájiť svoje práva a právom chránené záujmy aj skutočnosť, že ku každému z nich bol vyzvaný zo strany správneho súdu. V rámci konania si plnil všetky svoje povinnosti tak, ako mu boli správnym súdom uložené a nevykonal žiaden úkon, ktorý by nebol účelným a nevyhnutným v rámci tohto konania,
- správny súd rozhodol takým spôsobom, že ďalšiemu účastníkovi napriek jeho úspechu v konaní rovnajúcemu sa neúspechu žalobcov odmietol priznať nárok na náhradu trov konania voči ďalšiemu účastníkovi. Dotknutý výrok odôvodnil mimoriadne stroho, resp. ho neodôvodnil vôbec, keď v rámci bodu 105. odôvodnenia len odkázal na ustanovenie § 169 SSP, čo zakladá sťažnostný dôvod aj podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP (v kontexte práva na riadne a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia). Správny súd v danom bode nesprávne (v rozpore so svojimi výzvami zo dňa 23.02.2022, resp. 10.05.2022) uvádza, že ďalšiemu účastníkovi neuložil žiadnu povinnosť a teda mu nemohol vzniknúť nárok na náhradu trov konania,

- nemožno sa totiž stotožniť s názorom správneho súdu, že aplikácia prostriedkov procesnej obrany nebola povinnosťou ďalšieho účastníka, a to najmä v situácii, keď do konania vstúpil na základe rozhodnutia správneho súdu a k vyhotoveniu a podaniu vyjadrení bol vyzvaný samotným správnym súdom,
- náhrada trov konania z pohľadu ďalších účastníkov v správnom súdnictve je primárne postavená na princípe úspechu žalobcu v konaní, z čoho vyplýva povinnosť neúspešného účastníka (žalobcov) nahrádzať trovy konania účastníkovi úspešnému, t.j. vzhľadom na postoj ďalšieho účastníka k správnej žalobe aj jemu. V prípade, ak by správny súd ďalšieho účastníka do konania nepribral, nikdy by mu trovy konania neboli vznikli, čo odôvodňuje aj prípadnú aplikáciu ustanovenia § 171 ods. 2 SSP. Je výlučne vinou žalobcu, že podal nedôvodnú správnu žalobu,
- v prípade, ak by sa mal stotožniť s výkladom správneho súdu, vznikol by mimoriadne nebezpečný precedens, ktorý súdom umožní trestať ďalších účastníkov napriek tomu, že dosiahli v konaní úspech. Stotožnením sa s právnym názorom správneho súdu dôjde k úplnej deformácii systému náhrad trov konania a spôsobí tak právne neistý stav, že ďalší účastníci konania budú musieť byť neprímerane opatrní a zvažovať právne kroky v konaní, nakoľko napriek ich účelnosti a tomu, že sú vykonané v zmysle výzvy súdu v snahe hájiť svoje práva a právom chránené záujmy ich následne môže správny súd vyhodnotiť ako svojvoľné a neúčelné.

B/

37. Sťažovateľ 1/ vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa 2/ uvádza, že z obsahu dotknutých výziev správneho súdu nevyplýva žiadna povinnosť vyjadrovať sa k podanej žalobe, prípadne replike žalobcu, čo má jednoznačne vyplývať zo slovného spojenia „...aby ste sa v lehote 20 dní od doručenia výzvy vyjadrili k vyjadreniu žalovaného (čl. 99 a nasl.), ak to považujete za potrebné...“. Nakoľko správny súd účastníkovi konania žiadnu povinnosť neuložil, právo na náhradu trov konania mu nevzniklo, a teda jeho podanie bolo dobrovoľné. Krajský súd pritom správne vychádzal z dikcie ustanovenia § 169 SSP, v zmysle ktorého ďalší účastník má voči účastníkovi konania, ktorý nebol v konaní úspešný, právo na náhradu iba tých trov, ktoré mu vznikli v súvislosti s plnením povinnosti, ktorú im správny súd uložil. Z dôvodov hodných osobitného zreteľa im môže správny súd na návrh priznať právo na náhradu ďalších trov konania. Odôvodnenie rozsudku v časti o nepriznaní nároku na náhradu trov konania (bod 105) nemožno označiť za neodôvodnené a arbitrárne, nakoľko správny súd jasne uviedol, že ďalšiemu účastníkovi konania nebola priznaná náhrada trov konania s poukazom práve na dotknuté ustanovenie a zároveň uviedol, že tomuto nebola zo strany správneho súdu uložená žiadna povinnosť vyjadrovať sa. Kasačnú sťažnosť preto navrhuje zamietnuť ako nedôvodnú.

C/

38. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa 2/ nevyjadril.

IV. Právne posúdenie veci kasačným súdom

39. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej aj „kasačný súd“) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c), ods. 2 SSP), pričom po zistení, že kasačné sťažnosti boli podané oprávnenými osobami v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), zohľadniac § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne dospel k záveru, že kasačné sťažnosti sťažovateľa 1/ a sťažovateľa 2/ nie sú dôvodné, a preto ich podľa § 461 SSP zamietol týmto rozsudkom, ktorý po predchádzajúcom zverejnení termínu verejne vyhlásil dňa 30. októbra 2024.

Posúdenie kasačnej sťažnosti sťažovateľa 1/

40. Podstatou kasačných námietok sťažovateľa 1/ je tvrdenie o vade nesprávneho právneho posúdenia veci správnym súdom, majúcej základ v argumentácii správneho súdu vyhodnocujúcej žalobné námietky sťažovateľa 1/ iba na úrovni ničím nepodložených tvrdení, spôsobilých tvoriť obsah skôr civilnej žaloby. Sťažovateľ 1/ napadnutému rozsudku a postupu správneho súdu vytýka aj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

41. Kasačný súd v prvom rade v rámci teoretických východísk právneho posúdenia veci uvádza, že rozhodovanie vlastníkov o užívaní poľovného revíru má svoj súkromnoprávny, ako aj verejnoprávny prvok. Súkromnoprávny prvok predstavuje uskutočnenie zhromaždenia vlastníkov, v rámci ktorého dochádza k rozhodnutiu o postúpení užívania (§ 5 a § 13 zákona o poľovníctve) a verejnoprávny

prvok predstavuje evidencia zmluvy o užívaní poľovného revíru (§ 16 zákona o poľovníctve). Tieto prvky sa však vzájomne prelínajú a nemožno ich v dôsledku právnej úpravy oddeliť. Zaevidovanie zmluvy o užívaní poľovného revíru podľa § 16 ods. 1 zákona o poľovníctve pritom predstavuje individuálny správny akt s konštitutívnymi účinkami, ktorý je na účely súdneho prieskumu potrebné považovať za opatrenie podľa § 3 ods. 1 písm. c) SSP.

42. Hoci evidencia zmluvy o užívaní poľovného revíru má charakter registračného úkonu (predmetná zmluva teda nepodlieha schváleniu správnym orgánom), zákon tento úkon správneho orgánu podmieňuje splnením viacerých podmienok. Základnou zákonnou podmienkou vyjadrenou v § 16 ods. 1 zákona o poľovníctve je požiadavka, aby zmluvu o užívaní poľovného revíru podľa § 13 ods. 1 a nasl. zákona o poľovníctve podpísal subjekt podľa § 13 ods. 1 zákona o poľovníctve na jednej strane a na druhej strane vlastníci spoločného poľovného revíru vlastníaci najmenej nadpolovičnú väčšinu poľovných pozemkov z výmery poľovného revíru. Aby správny orgán vykonal evidenčný úkon, musí teda spoľahlivo zistiť splnenie podmienok podľa § 16 ods. 1 zákona o poľovníctve, a súčasne absenciu skutočností podľa § 16 ods. 2 zákona o poľovníctve.

43. Rozhodovacia činnosť kasačného súdu sa ustálila na právnych názoroch vyjadrených už v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽk/5/2019 zo dňa 2. júla 2020, body 26 až 30, podľa ktorých, cit.:

„26. Proces evidencie zmluvy o užívaní poľovného revíru, ktorého účelom je priznať jej právne účinky, majúce za následok vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností v súvislosti s užívaním poľovného revíru, je teda špecifickým administratívnym procesom, ktorý vzhľadom na jeho uvedený účel musí tiež korešpondovať a napĺňať ústavný účel zákonnosti vyjadrený v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. V intenciách uvedeného tak možno konštatovať, že aj keď sa podľa § 79 ods. 2 písm. c/ zákona o poľovníctve na toto administratívne konanie nevzťahujú ustanovenia Správneho poriadku, aj napriek tomu ide o správny proces, pretože sa uskutočňuje pred správnym orgánom, a teda aj v tomto procese, v záujme zachovania princípu zákonnosti, musia byť dodržané jeho limity proklamované v § 3 Správneho poriadku (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 721/2016-39 z 08.03.2017).

27. V nadväznosti na uvedené, ako aj vzhľadom na § 16 ods. 1 a 2 zákona o poľovníctve možno konštatovať, že činnosť správneho orgánu (okresný úrad) disponujúceho zákonným oprávnením vykonávať evidenciu zmluvy o užívaní poľovného revíru, nie je iba automatická, majúca formálne technický charakter. Správny orgán predloženú zmluvu zaeviduje až po preskúmaní podmienok jednak hmotnoprávných, ako aj procesnoprávných podľa zákona o poľovníctve, v nadväznosti na príslušné hmotnoprávne podmienky podľa Občianskeho zákonníka, pokiaľ ide o uzatváranie takýchto zmlúv účastníkmi právneho úkonu.

28. Okresný úrad je v konaní o evidencii predloženej zmluvy o užívaní poľovného revíru povinný skúmať, či o využití práva poľovníctva v poľovnom revíri rozhodol vlastník samostatného poľovného revíru alebo vlastníci spoločného poľovného revíru postupom podľa § 5 zákona o poľovníctve (§ 11 ods. 1 zákona o poľovníctve), či zmluva o užívaní poľovného revíru bola uzavretá medzi vlastníkom poľovného revíru resp. vlastními spoločného poľovného revíru a oprávnenou osobou podľa § 13 ods. 1 písm. a/ až d/ zákona o poľovníctve, či obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 14 zákona o poľovníctve) a či ju podpísali vlastníci poľovných pozemkov, vlastníci najmenej nadpolovičnú väčšinu poľovných pozemkov z výmery poľovného revíru (§ 16 ods. 1 zákona o poľovníctve) resp. prostredníctvom zástupcov, splnomocnených na uzavretie zmluvy na zhromaždení vlastníkov poľovných pozemkov podľa § 5 zákona o poľovníctve. V konaní je taktiež potrebné písomným splnomocnením vlastníka preukázať, kto za konkrétneho vlastníka konal a v akom rozsahu a kedy bola plná moc udelená. Žiadosť o evidenciu zmluvy o užívaní poľovného revíru obsahuje ako povinnú prílohu notársku zápisnicu osvedčujúcu priebeh zhromaždenia vlastníkov poľovných pozemkov (§ 16 ods. 1 zákona o poľovníctve), pričom táto notárska zápisnica musí obsahovať prílohu, ktorou je listina prítomných s náležitosťami uvedenými v § 5 ods. 5 zákona o poľovníctve. Je úlohou žalovaného ako správneho orgánu zhromaždiť podklady, z ktorých vyplynie, či boli zákonné podmienky pre evidenciu zmluvy o užívaní poľovného revíru splnené (pozri napr. rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Sžo/72/2014 zo 06.10.2015, sp.zn. 3SŽk/15/2017 z 21.03.2018, sp.zn. 7Sžo/66/2016 z 25.04.2018).“

44. Rovnaké právne závery možno vyabstrahovať aj z rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Svk/21/2022 zo dňa 26. septembra 2023, sp.zn. 1 Sžk 15/2020 zo dňa 14. septembra 2022, sp.zn. Svk/6/2021 zo dňa 19. decembra 2022, sp. zn. 6 Sžk 34/2020 zo dňa 30. marca 2022, sp. zn. 2 Sžk 21/2019 zo dňa 29. septembra 2021 ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžk 1/2018 zo dňa 28. marca 2019, sp. zn. 2 Sžk 12/2019 zo dňa 30. júna 2021 a iné.

45. K námietke nepreskúmateľnosti napadnutého opatrenia, ktorú správny súd dôvodne vyhodnotil ako neopodstatnenú, kasačný súd poukazuje na svoj skorší rozsudok vo veci sp. zn. 7Svk/6/2021 zo dňa 19.12.2022, kde deklaroval, že „v zmysle § 79 ods. 2 písm. c/ zákona o poľovníctve sa na evidenciu zmluvy vlastníkov podľa § 13 tohto zákona Správny poriadok nevzťahuje. Pokiaľ teda došlo k vydaniu opatrenia o zaevidovaní zmluvy o užívaní poľovného revíru, zákon ani podzákonný predpis odôvodnenie tohto opatrenia nepredpisuje. Pokiaľ by správny orgán v opatrení odôvodnenie uviedol, takýto postup by nebol v rozpore so zákonom, pretože by účastníkom priznal viac práv, ako im priznáva právna úprava v súlade so všeobecnou požiadavkou dobrej verejnej správy. Pokiaľ však zákon výslovne odôvodnenie nevyžaduje, jeho absencia nemôže byť sama o sebe dôvodom pre nezákonnosť takéhoto opatrenia. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje napr. na rozsudok NS SR sp. zn. 2Sžk/12/2019 z 30.6.2021, podľa ktorého: „Žiadny právny predpis neupravuje povinnosť žalovaného pri vykonávaní úkonu evidencie zmluvy podľa § 16 zákona o poľovníctve vydať rozhodnutie obsahujúce konkrétne náležitosti, ako napríklad číslo evidencie.“ Ak teda žalovaný vydal napadnuté opatrenie s takým odôvodnením, aké obsahuje, neporušil tým žiadnu právnu normu a takéto opatrenie nie je možné „sankcionovať“ jeho zrušením z dôvodu nepreskúmateľnosti.

46. Aj keď evidenčné úkony majú osobitnú povahu a zaevidovanie zmluvy sa podľa § 16 ods. 1 zákona o poľovníctve osobitne neodôvodňuje, nezbavuje to príslušný orgán povinnosti, aby riadne zistil skutkový stav veci týkajúci sa splnenia pozitívnych podmienok a absencie negatívnych podmienok zaevidovania zmluvy podľa § 16 ods. 1 zákona o poľovníctve (rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 7Svk/6/2021 zo dňa 19. decembra 2022).

47. Správny súd preto v rámci súdneho prieskumu, vychádzajúc z administratívneho spisu žalovaného, musí overiť, či žalovaný ohľadom sporných okolností náležite zistil skutkový stav, pokiaľ sa so sťažovateľom pomenovanými prekážkami zaevidovania zmluvy nestotožnil.

48. Pri posúdení, či bola splnená podmienka na zvolanie zhromaždenia vlastníkov poľovných pozemkov, ktorou je zvolanie zástupcom najmenej jednej vlastníkov tretiny poľovných pozemkov, sa kasačný súd stotožnil s posúdením správnym súdom. Ako správne podotkol krajský súd, pokiaľ notár v rámci notárskej zápisnice osvedčil priebeh zhromaždenia vlastníkov poľovných revírov tak, že toto bolo zvolané v súlade s § 5 ods. 3 zákona o poľovníctve na základe prehlásenia zvolávateľa zhromaždenia, táto skutočnosť je aj podľa názoru kasačného súdu relevantná pre posúdenie zákonnosti postupu pri zvolávaní zhromaždenia, pokiaľ žalobca (v tomto prípade sťažovateľ 1/) nepreukáže opak, k čomu v uvedenom prípade nedošlo. Je zároveň potrebné brať na zreteľ, že žalovaný v pozícii orgánu evidujúceho zmluvu o užívaní revíru nie je oprávnený spochybňovať údaje uvedené vo verejnej listine - notárskej zápisnici na základe nepodložených tvrdení sťažovateľa 1/.

49. Ak sťažovateľ 1/ tvrdí, že žalovaný riadne nepreskúmal, či subjekt uvedený na strane vlastníkov spoločného poľovného revíru bol riadne splnomocnený platnými plnomocenstvami konkrétnych vlastníkov, a teda či vôbec došlo k splneniu podmienky podpisu zmluvy o užívaní vlastníckmi spoločného poľovného revíru vlastníckmi najmenej nadpolovičnú väčšinu poľovných pozemkov z výmery revíru, kasačný súd uvádza, že uvedené tvrdenie nekorešponduje s obsahom administratívneho spisu. Z tohto, ako aj z opatrenia žalovaného vyplýva, že jednotlivé skutočnosti boli žalovaným preverované. Je zrejmé, že žalovaný nepristúpil k procesu evidencie zmluvy formálne, ale skúmal splnenie podmienok pre evidenciu zmluvy. Zo splnomocnení predložených ďalším účastníkom konania v procese evidencie zmluvy na okresnom úrade spolu so špecifikáciou majetkových podstát takto splnomocnených vlastníkov vlastným výpočtom overil ich percentuálne podiely vlastníctva na výmere revíru (viď. záznam do spisu z 27.05.2020). Nezistil pritom rozpornosť o tom, že zvolávateľ zastupoval vlastníkov poľovných pozemkov v rámci poľovného revíru o výmere presahujúcej 1/3 celkovej jeho aktuálnej výmery, ani také číselné (výpočtové) nezrovnalosti, ktoré by indikovali nenaplnenie podmienky podpisu vlastníckmi „nadpolovičnej väčšiny“.

50. V tejto súvislosti a s poukazom na znenie § 16 ods. 1 a 2 zákona o poľovníctve kasačný súd považuje postup žalovaného za súladný s dotknutými ustanoveniami, keď žalovaný skúmal predloženú zmluvu aj prostredníctvom preverenia reálnej výmery poľovných pozemkov. Uvedené je totiž nevyhnutným pre dosiahnutie účelu týchto ustanovení spočívajúcom v overení dodržania zákonných podmienok evidencie zmluvy (por. rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR zo dňa 1. júla 2022, sp. zn. 5Svk/19/2021).

51. Z administratívneho spisu podľa kasačného súdu nevyplýva, že by niektorý z vlastníkov poľovných pozemkov spochybňoval svoj podpis na plnomocenstve, alebo vôľu zmluvu podpísať v zastúpení. Všetky z predložených splnomocnení boli vlastníkami udelené pred dátumom konania zhromaždenia (t.j. pred dňom 13.02.2020). Skutočnosť, že tieto zvolávatel' osobám priamo na zhromaždení nepredložil, nezakladá automaticky prekážku evidencie zmluvy podľa § 16 zákona o poľovníctve. Z administratívneho spisu vyplýva, že bol ustálený zoznam vlastníkov a osôb, ktoré splnomocnili zvolávatel'ov zhromaždenia podľa § 5 ods. 3 zákona o poľovníctve a ako už bolo spomenuté, nenachádza sa v ňom ani žiaden údaj o tom, že by niektorá z osôb, ktoré mali splnomocniť zvolávatel'a zhromaždenia, túto skutočnosť spochybnila. Sťažovateľ 1/ v kasačnej sťažnosti žiadnu takúto osobu neoznačil a nepreukázal spochybenie uvedenej skutočnosti priamymi dôkazmi. Námietky sťažovateľa 1/ v tomto smere tak ostávajú len v rovine všeobecných tvrdení a sú nedôvodné.

52. Ak sťažovateľ 1/ namieta, že v prezenčnej listine boli uvedené aj osoby, ktoré v čase konania zhromaždenia vlastníkov už nežili, treba si uvedomiť, že v podmienkach Slovenskej republiky je rozdrobené vlastníctvo pôdy, v dôsledku ktorého je pri zabezpečení priebehu zhromaždenia (v tomto prípade išlo o 1700 vlastníkov) prakticky nemožné zabezpečiť 100%-ne reálny stav vlastníkov. To však samo osebe neznamená, že zhromaždenie vlastníkov nemôže prijať platné rozhodnutia.

53. Žalovaný vo svojom vyjadrení k správnej žalobe uviedol, že jednotlivé nájomné zmluvy (v prípade poľovných pozemkov, ktoré vlastníci prenajímajú), sa v administratívnom spise nenachádzajú z dôvodu ich vrátenia. V tejto súvislosti kasačný súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že právny poriadok neustanovuje povinnosť žalovaného archivovať takéto zmluvy. Pokiaľ sťažovateľ 1/ spochybňuje aj plnomocenstvá v daných nájomných zmluvách, nie je to možné urobiť bez konkretizácie v kasačnej sťažnosti, o ktoré osoby išlo. Samotná skutočnosť absencie nájomných zmlúv v administratívnom spise preto bez ďalšieho nemôže spochybníť zákonnosť rozsudku správneho súdu.

54. K námietke sťažovateľa 1/, že v niektorých obciach nebola pozvánka na zhromaždenie vlastníkov ani zverejnená ako verejná vyhláška na tabuli obecného úradu, je potrebné poukázať na to, že obsahom administratívneho spisu sú pozvánky opatrené potvrdením všetkých dotknutých obcí o čase ich vyvesenia a zvesenia, vrátane obcí Horné Trhovište a Tekoľdany. Kasačný súd konštatuje, že z týchto vyplýva zachovanie 5-dňovej lehoty na zvolanie zhromaždenia.

55. Pokiaľ sťažovateľ 1/ namieta absolútnu neplatnosť zmluvy o užívaní revíru z dôvodu jej podpisu osobou, ktorá je zároveň podpisujúcou osobou aj na druhej zmluvnej strane ako štatutár poľovníckej organizácie, majú za to, že uvedené zakladá zrejmy konflikt záujmov a rozpor s ustanovením § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, kasačnému súdu nie je jasné, v čom konkrétne by mal tento konflikt záujmov spočívať. Z vykonaného hlasovania je zrejmy záujem vlastníkov nadpolovičnej výmery poľovného revíru poskytnúť tento do užívania poľovníckemu združeniu za dohodnutú protihodnotu a rovnako tak (recipročne k tomu) je záujmom poľovníckej organizácie revír na účel poľovania využívať. Záujmy týchto dvoch zmluvných strán sa preto kasačnému súdu nejavia ako protichodné.

56. V prípade námietky, že žalovaný mal umožniť sťažovateľovi 1/ a iným dotknutým vlastníkom poľovných pozemkov uplatniť svoje procesné práva ako garanciu toho, že ich vlastnícke právo nebude obmedzované bez toho, aby mali dostatočnú možnosť ovplyvniť postup vzniku tohto obmedzenia, kasačný súd uvádza, že konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté opatrenie, má evidenčný charakter. Skúma sa v ňom naplnenie zákonných podmienok evidencie zmluvy o užívaní poľovného revíru, a jeho účelom nie je posudzovanie proporcionality zásahu do vlastníckeho práva „nespokojných“ vlastníkov pozemkov v poľovnom revíri v dôsledku podpisu takejto zmluvy. Navyše, ako správne podotkol správny súd, podľa ustanovenia § 79 ods. 2 písm. c) zákona o poľovníctve všeobecný predpis o správnom konaní sa nevzťahuje práve na evidenciu zmluvy vlastníkov podľa § 12 alebo zmluvy podľa § 13, a

teda na ono evidenčné konanie ani nemožno aplikovať ustanovenia Správneho poriadku o účastníkoch administratívneho konania či doručovaní v administratívnom konaní. Žalovaný tak v zásade koná len so žiadateľom o evidenciu zmluvy, ktorému doručuje oznámenie o (ne)zaevidovaní zmluvy.

57. K námietkam týkajúcim sa vyhodnotenia jednotlivých skutočností žalovaným kasačným súdom uvádza, že správny súd sa s nimi dostatočným spôsobom vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Nad rámec uvedeného dodáva, že z kasačnej sťažnosti nevyplýva, v čom konkrétne mal okresný úrad pochybiť, keďže preukázateľne vyhodnocoval splnenie podmienok pre evidenciu zmluvy.

58. Zákon o poľovníctve v § 16 ods. 1 ustanovuje, že evidenciu zmluvy vykoná príslušný okresný úrad. Zmluvu zaeviduje, ak ju uzatvorila fyzická osoba alebo právnická osoba podľa § 13 ods. 1 a ak ju podpísali vlastníci spoločného poľovného revíru vlastníaci najmenej nadpolovičnú väčšinu poľovných pozemkov z výmery poľovného revíru. Súčasťou žiadosti o evidenciu zmluvy je notárska zápisnica osvedčujúca priebeh zhromaždenia.

59. V konaní nebolo sporné, že zmluvu uzatvorila osoba uvedená v § 13 ods. 1 zákona o poľovníctve a zo zisteného skutkového stavu nevyplýva, že by zmluvu o užívaní poľovného revíru podpísali osoby, ktoré vlastnia menej ako 50 % pozemkov poľovného revíru. S ohľadom na všetky uvedené skutočnosti vyhodnotil kasačný súd aj zvyšné námietky ako nedôvodné. Správny súd rozhodol na základe správneho právneho posúdenia a neodklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

Posúdenie kasačnej sťažnosti sťažovateľa 2/

60. Sťažovateľ 2/ v kasačnej sťažnosti nesúhlasil s rozhodnutím krajského súdu o nepriznaní práva na náhradu trov konania, odôvodneným tým, že mu súd neuložil takú povinnosť, pre ktorú by mu trovy vznikli. Podstata jeho argumentácie spočívala v poukaze na výzvu na vyjadrenie sa k správnej žalobe z 23.02.2022 a výzvu na vyjadrenie sa k replike žalobcu z 10.05.2022, v ktorej videl sťažovateľ 2/ uloženie povinnosti vyjadriť sa.

61. Podľa § 169 SSP ďalší účastník, osoba zúčastnená na konaní a zainteresovaná verejnosť pri zúčastnení sa na konaní podľa § 42 ods. 1 písm. d) majú voči účastníkovi konania, ktorý nebol v konaní úspešný, právo na náhradu iba tých trov, ktoré im vznikli v súvislosti s plnením povinnosti, ktorú im správny súd uložil. Z dôvodov hodných osobitného zreteľa im môže správny súd na návrh priznať právo na náhradu ďalších trov konania.

62. Kasačný súd z pripojeného súdneho spisu zistil, že výzva správneho súdu sťažovateľovi 2/ z 23.02.2022 na vyjadrenie sa k správnej žalobe bola formulovaná nasledovne, cit.: „V právnej veci žalobcu:..., Vás Krajský súd v Trnave vyzýva, aby ste sa v lehote 20 dní od doručenia výzvy vyjadrili k vyjadreniu žalovaného (č.l. 99 a nasl.), ak to považujete za potrebné a zároveň Vás poučujeme, že na ďalšie vyjadrenia správny súd nemusí prihliadať (§ 106 ods. 2 SSP).“ Z listu č. 122 súdneho spisu zároveň vyplýva, že totožného dňa bola sťažovateľovi 2/ na základe jeho žiadosti zaslaná aj správna žaloba žalobcu, nakoľko správny súd telefonickou cestou upozornil na skutočnosť, že k vyjadreniu žalovaného k správnej žalobe sa nevie vyjadriť, nakoľko nemá k dispozícii text samotnej správnej žaloby. Táto bola zaslaná už len formou jednoduchého prípisu bez výzvy (ako doplnok pôvodnej výzvy z totožného dňa).

63. Ďalej kasačný súd zistil, že (ďalšia) výzva správneho súdu z 10.05.2022 na vyjadrenie sa k replike žalobcu bola formulovaná nasledovne, cit.: „V právnej veci žalobcu:..., Vás Krajský súd v Trnave vyzýva, aby ste sa v lehote 20 dní od doručenia výzvy vyjadrili k vyjadreniu žalobcu (replika) z č.l. 140, ak to považujete za potrebné a zároveň Vás poučujeme, že na ďalšie vyjadrenia správny súd nemusí prihliadať (§ 106 ods. 2 SSP).“

64. Kasačný súd v prvom rade uvádza, že výzvu správneho súdu ďalšiemu účastníkovi konania na vyjadrenie k žalobe/replike nie je možné automaticky považovať za uloženie povinnosti. Je tomu tak z dôvodu, že samotné vyjadrenie ďalšieho účastníka spravidla nemá vplyv na rozhodnutie správneho súdu o zákonnosti preskúmaného rozhodnutia. Inými slovami v prípade, že by sa ďalší účastník nevyjadril, tak by takáto skutočnosť zrejme nemala vplyv na konanie a rozhodovanie správneho súdu. Tento záver vyplýva už zo spôsobu, akým zákonodarca koncipoval ustanovenie § 105 ods. 2 písm. a) SSP. V zmysle

tohto totiž správny súd síce vyzve žalovaného, ako aj ďalších účastníkov konania na vyjadrenie k správnej žalobe (príp. k inej písomnosti podanej v konaní), avšak v prípade, že vyjadrenie nepodajú, správny súd bude jednoducho pokračovať v konaní. Z uvedeného je zrejmé, že nejde o povinnosť podstatnú pre konanie ukladanú účastníkom, keďže zákonodarca ani nestanovil žiadnu sankciu pre prípad nereagovania na výzvu súdu.

65. Kasačný súd konštatuje, že podanie vyjadrení zo strany ďalšieho účastníka konania bolo založené na báze dobrovoľnosti. Tomu nesporne napovedá aj samotná časť formulácie obsiahnutá v dotknutých výzvach, cit. : „aby ste sa vyjadrili, ak to považujete za potrebné.“ Bolo preto výlučne na sťažovateľovi 2/, aby sám vyhodnotil, či sa k písomnostiam vyjadrí.

66. Kasačný súd podotýka, že v tomto ohľade nie je zo strany sťažovateľa 2/ na mieste bez ďalšieho argumentovať výlučne pravidlom úspechu v konaní. Zákon totiž predpokladá, že popri samotnom úspechu v konaní musí byť úkon ďalšieho účastníka konania (spojený so vznikom trov) následkom povinnosti uloženej súdom.

67. Kasačný súd na tomto mieste dodáva, že ako optimálne sa v kontexte otázky vyjadrenia ďalšieho účastníka k správnej žalobe (príp. inej písomnosti v konaní) javí, aby správny súd už vopred signalizoval ďalšiemu účastníkovi konania, kedy považuje jeho vyjadrenie k veci za potrebné a významné. Uvedené by tak mohol urobiť napríklad vhodným koncipovaním výzvy na vyjadrenie k správnej žalobe podľa § 105 ods. 2 SSP, v ktorej by zreteľne odlišil, či subjektu žalobu doručuje vzhľadom na dodržanie zásady kontradiktórnosti a umožňuje mu, aby sa k nej vyjadril, ak to uzná za vhodné, pričom následkom pasívneho prístupu k takejto výzve je len pokračovanie v konaní, alebo skutočne považuje takéto vyjadrenie k žalobe za nutné pre konanie, s čím by následne bol spojený aj nárok na náhradu vzniknutých trov konania (viď. aj rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp.zn. 2Sžk/1/2021 z 28.03.2022). Vztiahnuc uvedené na prejednávajúcu vec kasačný súd uvádza, že aj keď slovo „výzva“ môže samo osebe implicitne evokovať povinnosť pre toho, komu je „výzva“ adresovaná, z obsahu dotknutých písomností je zrejmé, že správny súd dal sťažovateľovi možnosť poskytnúť vyjadrenie, ak on sám usúdi, že tak chce urobiť. Vychádzajúc z formulácie sporných výziev tak podľa kasačného súdu k uloženiu povinnosti sťažovateľovi 2/ nedošlo, a preto nemožno prisvedčiť námietke nesprávneho právneho posúdenia jeho nároku na náhradu trov konania správnym súdom, keď mu tento nepriznal.

68. Kasačný súd nad rámec uvedeného pripomína, že aj keď zákonodarca upravil nahrádzanie trov konania ďalších účastníkov konania reštriktívne, aby sa predišlo neúčelnému navyšovaniu nákladov konania v súlade so zásadou hospodárnosti, tak nie je možné vylúčiť situáciu, kedy by ďalší účastník úplne legitímne bránil svoje záujmy vyjadrením sa k žalobe a zároveň táto aktivita by mohla byť aj významná pre konanie, tak že by v konečnom dôsledku zavážila pri posudzovaní veci správnym súdom. Pre tento prípad zákonodarca vložil do ustanovenia § 169 SSP aj druhú vetu, ktorej účelom je dať správnemu súdu možnosť priznať náhradu trov konania aj nad základný rámec, pokiaľ by bol toho názoru, že aj trovy, ktoré nevznikli ďalšiemu účastníkovi v spojení s plnením jemu uloženej povinnosti správnym súdom, boli v danom konaní opodstatnené a teda by mu mala byť priznaná ich náhrada.

69. Aplikujúc uvedené na posudzovanú vec kasačný súd podotýka, že sťažovateľ 2/ ani v konaní pred správnym súdom, ani v kasačnej sťažnosti nevymedzil žiaden dôvod osobitného zreteľa, ktorý by objektívne zakladal právo na náhradu vzniknutých trov v konaní. Tento v obsahu jeho vyjadrení v konaní, ani v samotnej kasačnej sťažnosti neidentifikoval ani kasačný súd. Žiada sa pritom zároveň uviesť, že v prípade písomných vyjadrení sťažovateľa 2/ ani nešlo o výnimočne podrobnú právnu argumentáciu, ktorá by zásadne ovplyvnila správne súdne konanie (ne)dôvodnosť žalobcom namietaných skutočností by bolo možné vyhodnotiť aj nebyť týchto vyjadrení).

70. K sťažostnej námietke nedostatočného odôvodnenia nepriznania náhrady trov konania sťažovateľovi 2/ kasačný súd uvádza, že z obsahu napadnutého rozsudku je zrejmé, z akého ustanovenia SSP správny súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal. Odpoveď na dôvod jej nepriznania sťažovateľovi 2/ je pritom daná už samotnou dikciou ustanovenia § 169 SSP, na ktorú správny súd prilietavo odkázal. Zároveň možno z dotknutej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku bezpečne identifikovať dôvod aplikácie práve tohto ustanovenia správnym súdom a teda, že sťažovateľovi 2/ nebola v konaní uložená povinnosť (viď. bod 105 odôvodnenia). Podľa kasačného súdu niet pochýb o tom, že takéto odôvodnenie súdneho rozhodnutia nevykazuje

znaky arbitrárnosti, a preto nevzhliadol dôvodnosť ani námietky porušenia práva na spravodlivý proces v dôsledku nedostatočného odôvodnenia nepriznania náhrady trov konania sťažovateľovi 2/.

71. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná. Kasačný súd, pretože vyhodnotil kasačné námietky oboch sťažovateľov za nedôvodné, rozhodol spôsobom uvedeným v tomto ustanovení.

72. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 druhej vety SSP spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku.

73. Kasačný súd v konaní o kasačných sťažnostiach nepriznal náhradu trov kasačného konania neúspešným sťažovateľom, a ani žalovanému, nakoľko ten má postavenie orgánu štátnej správy a kasačný súd nevzhliadol žiadne výnimočné dôvody, pre ktoré by mu mali byť trovy konania priznané. Pokiaľ ide o trovy sťažovateľa 2/ (Poľovníckeho združenia Hubert Hlohovec), kasačný súd mu nepriznal náhradu trov konania, nakoľko tomuto účastníkovi nebola v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu uložená žiadna povinnosť, v súvislosti s ktorou by mu mali vzniknúť trovy konania.

74. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej a pomerom hlasov 2 : 1 vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.